KÂİNATIN HÂKİMİ

Allah'ın Güzel İsimleri Serisi
- 2 -

İÇİNDEKİLER

Seven ve Sevilen 46

GÜZELLER GÜZELİ RABBİM

Her taraf gündüz gibiydi. Ay bütün parlaklığı ile kendini göstermişti. Yıldızlar pırıl pırıldı. Küçük çam fidanı, hem gökyüzünü inceliyor hem de Can Serçe'yi düşünüyordu. Bu yüzden gözlerine de bir türlü uyku girmiyordu. Etrafına bakındı. Herkes mışıl mışıl uyuyordu. Çiğdem arada bir gözlerini açıyor sonra tekrar uyuyordu.

Küçük çamın can sıkıntısı, gece ilerledikçe daha da artıyordu. Bir uyuyabilse rahatlayacaktı, ama uyuyamıyordu işte. En iyisi gökyüzünü seyretmek, diye düşündü. Gözlerini aya dikti. Ay çok güzeldi. Sanki tebessüm ediyordu. Ayın ışığı gözlerini alıyordu. Biraz dinlendirmek için gözlerini kapattı. O anda bir ses duydu:

– Hişşt! Bakar mısın?

Gözlerini açtı, etrafını inceledi. Kimsecikler yoktu.

– Yukarıya bak, dedi aynı ses. Ben yukarıdayım!

Başını kaldırdı. Ay ile göz göze gelmişlerdi.

– Merhaba çam kardeş. Saatlerdir seni izliyo-

rum. Bir derdin var herhâlde. Çok sıkıntılı görünüyorsun.

Küçük çam, gecenin bu vaktinde sohbet edebileceği birini bulmanın mutluluğu içindeydi.

– Evet, dedi. Bir türlü uyku tutmadı. Can Serçe'yi düşünüyorum. Ne yapıyor acaba? Ayağı kırılmıştı. İki gündür ondan haber alamıyorum.

– Üzülme. Şu anda mışıl mışıl uyuyor.

– Ne biliyorsun mışıl mışıl uyuduğunu?

– Görüyorum da ondan.

– Görüyor musun?

– Evet, ben yeryüzündeki pek çok şeyi görürüm.

Küçük çam buna çok sevinmişti:

– Demek şu anda görüyorsun onu öyle mi?

– Elbette.

– Nasıl görünüyor? Ayağındaki sargı duruyor mu?

Ay gözlerini ovuşturdu. Can Serçe'nin bulunduğu tarafa dikkatle bakarak:

– Ayağının birini göremiyorum, dedi. Annesine sarılıp yatmış. Fakat, rahat uyuduğuna bakılırsa iyileşmiş gibi.

Küçük çam, bu habere çok sevinmişti:

– Teşekkür ederim, dedi. Beni çok rahatlattın.

Gözü yine ayın güzelliğine takılmıştı.

Küçük çamın bakışları ayın dikkatini çekti:

– Neden bana bu kadar dikkatli bakıyorsun?

– Çok güzelsin de ondan. Gözümü bir türlü senden alamıyorum.

– Teşekkür ederim, dedi ay. Evet, ben güzelim ama bu güzellik benim kendimden değil, Allah'tandır. Çünkü bütün güzellikleri yaratan, Güzeller Güzeli Yüce Allah'tır.

– Öyle mi?

– Evet. Aslında O'nun yarattığı her şey güzeldir. Yeter ki o güzelliği görebilelim. Güzellikleri görebilmek, mutluluk kaynağıdır.

Küçük çam dalıp gitmişti. Kâinatın Yüce Yaratıcısını, Rabbini düşünüyordu. Geçen gün kelebeklerde de sanki bu güzelliği görmüştü. Etrafındaki her şey güzeldi. Çiğdem güzeldi, sümbül, menekşe ayrı bir güzeldi. Can Serçe bir başka güzel... Etrafındaki fidanların hepsi ayrı ayrı güzellikteydi. Hele ayın güzelliği… Hayran olmuştu ona.

– Ey Yüce Rabbim! diye söylendi. Yarattıkların bu kadar güzelse, kim bilir sen ne kadar güzelsin!

Ay da duymuştu bu sözleri.

– Çok güzel ifade ettin çam kardeş, dedi. Zaten O'nun bir ismi de **Cemîl**'dir. **Cemîl**; "güzel olan, güzelleştiren, güzel yaratan" demektir. O'nun güzelliği öyle görkemli ki her şeye yansır; dağa, taşa, denize, çiçeğe, böceğe, sebzeye, meyveye, hayvana, insana…

İnsan kelimesini duyunca yine heyecanlanmıştı küçük çam:

– İnsana da mı? dedi.

– Evet, diye cevap verdi ay. İnsan yaratılanların en güzelidir. Hele içlerinde öyle birisi vardır ki Yüce Yaratıcıyı her yönüyle en güzel yansıtan O'dur. O yüce insan Hazreti Muhammed'dir (Sallallahu aleyhi vesellem). Yüce Allah'ı insanlara en güzel O anlatmıştır.

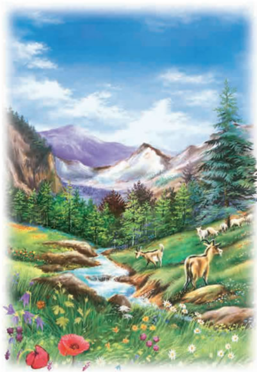
Küçük çam hayranlıkla dinliyordu. Ay, çok güzel şeyler anlatıyordu. Şimdi de Hz. Muhammed'i (Sallallahu aleyhi vesellem) merak etmeye başlamıştı. O'nu görse, gözleri kamaşırdı herhâlde.

– Evet, O'nu gören daima Rabbini hatırlar. **Cemîl** olan Allah, bütün güzellikleri O'nun hatırına yaratmıştır.

– Yani ay, güneş, gökyüzü, yeryüzü, hava, su, toprak, gül, çiçek... Her şey ama her şey, öyle mi?

– Etrafında gördüğün bütün güzellikler; şu pırıl pırıl gökyüzü, şu binbir türlü ve renk renk bitkilerle süslü yeryüzü...

Küçük çam, bulunduğu yerden sadece yakın çevresini görebiliyordu. Oysa, kâinatın çok geniş olduğunu duymuştu. Uzaklara bakarak düşüncelere daldı. " Demek ki kâinattaki bütün varlıklara, sahip oldukları güzellikleri Yüce Rabbimiz veriyor. Allah'ım, senin mülkün ne kadar geniş! Yarattığın sayısız varlıklarla sergilediğin güzellikler, ne kadar harika!"

Ay, küçük çamı çok sevmişti. Küçük çam, büyüdükçe daha güzel olacaktı. İnsanlar onun gölgesinde dinlenecek, kuşlar dallarına yuva yapacaklardı. Herkes, onun güzelliğinde, bütün güzellikleri yaratan, yani **Cemîl** olan Yüce Allah'ı görecekti.

Bu esnada ayın gözü bir şeye takılmıştı. Can Serçe oturmuş etrafı seyrediyordu.

– Çam kardeş, dedi. Bak, Can Serçe de uyandı.

Küçük çam sevincinden ne diyeceğini şaşırmıştı.

– Ne olur ona selâmımı ulaştır. Onu çok özlediğimi söyle, diye yalvardı.

Ay, Can Serçe ile bir şeyler konuştu. Küçük çam ayın konuştuklarını duymuştu. Ama Can Serçe'yi duyamıyordu.

– Onun da sana selâmı var, dedi ay. Yarın seni ziyarete gelecekmiş.

Bu habere küçük çam çok sevinmişti. Ay devam etti:

– Can Serçe, şu anda ibadet ediyor. Yüce Rabbini O'nun güzel isimleriyle anıyor. O, bunu her gün yapar.

Küçük çam sordu:

– İbadet mi?

– Evet, her varlık kendine özgü bir dille Rabbine ibadet eder. Güzel Allah'ımızı zikreder.

Küçük çam:

– Peki benim de ibadet etmem gerekmez mi?

Ay:

– Elbette gerekir, ama zamanla öğreneceksin bunu.

Bu arada güneş doğmaya başlamış, ayın gitme saati gelmişti. Ay:

– Nöbeti güneşe devredeceğim, dedi. Yine görüşürüz küçük çam, tamam mı? Güneş benden de güzeldir. Az sonra bütün güzelliğiyle doğacak. Rabbimizin güzelliklerini ışığı ile gösterecek.

Az sonra, ay kaybolmuş, güneş, bütün güzelliği ile doğmuştu.

Küçük çam rahatlamış, güneşin ısısı da ona bir rahatlık vermişti. Göz kapaklarını zor tutuyordu artık.

– Ey bu yerlerin ve göklerin yaratıcısı, Güzeller Güzeli Yüce Rabbim! Seni çok seviyorum, dedi.

Küçük çam artık çok mutluydu. Biraz sonra içi güven ve huzurla dolu olarak tatlı bir uykuya daldı.

BU YERLERİN HÂKİMİ

Öğle vakti yaklaşmıştı. Can Serçe kendini iyi hissediyordu. Bugün mutlaka küçük çama gitmeliydi. Çok özlemişti onu.

Annesi birkaç gün daha uçmaması gerektiğini söylemişti. Ama küçük çamın hasretine dayanamıyordu.

Annesinden izin istedi. Yola koyuldu. Zorlukla uçuyordu. Rüzgâr ayağına değdikçe canı yanıyordu. Çok yorulmuş, hatta bir ara geri dönmeyi bile düşünmüştü. Fakat, sözünde durmalıydı.

Bir müddet sonra Çoban Tepesi göründü. Can Serçe bütün yorgunluğunu unutmuştu. Son bir çaba ile küçük çama ulaştı. Küçük çam hâlâ uyuyordu. Gece boyunca uyuyamadığını bildiği için onu uyandırmadı. Yanına sokuldu. Çok özlemişti arkadaşını. Doya doya ona baktı.

Bu şekilde bir saat geçti. Küçük çam gözlerini ovuşturarak uyandı. Karşısında Can Serçe'yi görünce gözlerine inanamadı. Sevinçten ne diyeceğini bilemiyordu.

– Ne zaman geldin, dedi. Çok mu beklettim seni?

Can Serçe de çok mutluydu.

– Biraz önce geldim, dedi. Uykusuz olduğunu bildiğim için uyandırmadım seni. İyi görünüyorsun.

– Çok şükür iyiyim. Sen de iyi görünüyorsun.

– Şükürler olsun Rabbime, iyileştim artık. Seni çok özlemişim...

– Ben de seni.

– Biliyorum, dün gece ay kardeş söyledi. Ben de uçup geldim. Ay kardeş güzel şeyler anlatmış olmalı sana.

– Evet, çok güzel şeyler anlattı. Yüce Rabbimin, bütün güzelliklerin kaynağı olduğunu öğrendim. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'i (Sallallahu aleyhi vesellem) biraz olsun tanımış oldum. Daha başka şeyler de soracaktım ama güneş doğdu. Ay kardeş, güneşin güzelliğine dayanamazmış. Onun için hemen kayboldu.

– Başka neler soracaktın?

– Dün gece gökyüzünü inceledim, pırıl pırıldı. Binlerce yıldız yeryüzüne adeta gülücükler yolluyordu. Birden kafama bir soru takıldı.

Can Serçe'yle küçük çamın konuşmalarını dikkatle dinleyen çiğdem de bir soruyla sohbete katıldı:

– Ben de merak ettim. Nedir bu soru?

– Ben toprağa dikiliyim. Sen kanatlarınla uçuyorsun. Kanatlarını çırpmazsan düşersin. Onlar boşlukta nasıl duruyor?

– Kendi kendilerine duruyorlar desem inanır mısın?

– Bu mümkün değil!

– Elbette mümkün değil. Onlar sadece boşlukta öylece durmuyorlar. Aynı zamanda hareket ediyorlar. Hem bir yörünge etrafında hem de kendi etraflarında dönüyorlar.

– Hiç mi çarpışmıyorlar?

– Hayır.

– O zaman bu düzen nasıl sağlanıyor?

Can Serçe sesini düzeltti. Tebessüm ederek:

– Tabiî ki gökyüzünde gördüğün o binlerce yıldızı boşlukta durduran ve düzen içinde hareket ettiren Yüce Allah'tır. O'nun gücünü anlatmam için önce gök cisimlerini tanımalıyız. Size bir soru soracağım. Sizce Güneş mi büyük, Dünya mı?

Tereddütsüz cevap verdiler:

– Elbette Dünya büyük.

– Bilemediniz, dedi Can Serçe. Bırakın Güneş'i, küçücük gördüğünüz yıldızlar bile Dünya'dan çok daha büyük.

Küçük çam şaşkınlıktan dilini yutacaktı.

– Ama nasıl olur, dedi.

– Onlar çok uzak olduğu için küçük görünüyor.

Güneş onları dinliyordu. Bu sohbet çok hoşuna gitmişti. Aşağıdakilerin gözlerini kamaştırmamak için, bir bulutun arkasına geçti. Gür bir sesle:

– Merhaba arkadaşlar, dedi.

Çok korktular. Sağa sola bakındılar. Kimsecikler yoktu. Güneş, sesini alçaltarak:

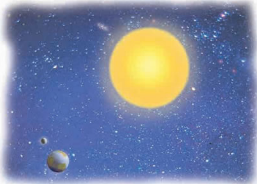
– Korkmayın, dedi, ben Güneş'im.

Yukarıya baktılar. Güneş, bir bulutun arkasından hafifçe başını çıkarıp onlara tebessüm ediyordu.

– Dilerseniz ben anlatayım, dedi.

Heyecanla:

– Elbette dediler, çok seviniriz!

Güneş, sesini tatlılaştırarak konuşmaya başladı:

– Şimdi hep beraber Can Serçe'yi inceleyelim. Can Serçe'nin gözü ile vücudunu karşılaştıralım. Karşılaştırdık mı?

– Evet, diye cevap verdiler.

– Vücudu gözüne göre çok büyük değil mi?

Bu soruya yine kendisi cevap verdi:

– Belki yüzlerce kat daha büyük. İşte, Dünya ile benim aramdaki fark bundan çok daha fazladır. Milyon tane Dünya benim içime sığabilir.

O kadar şaşırmışlardı ki kekelemeye başladılar. Şaşkınlıklarını sözle ifade edemiyorlardı. Güneş devam etti:

– Şaşırmakta haklısınız. Benim gibi milyonlarca yıldız var burada. Hatta benden daha büyükleri bile var. Kardeş kardeş hayatımızı sürdürüyoruz. Birbirimizin alanına giremeyiz. Aramızdaki mesafe hiç bozulmaz. Meselâ ben size birazcık yaklaştırılacak olsam, Allah korusun hepiniz yanıp kül olursunuz. Baksanıza bulutun arkasına birazcık saklandığım hâlde bile bakamıyorsunuz bana.

Küçük çam daha fazla dayanamadı:

– Sizi kim yönlendiriyor? Bu düzeni kim sağlıyor? Çarpışmanızı kim engelliyor? Mesafenizi nasıl koruyorsunuz?

Güneş, küçük çama tebessüm ederek:

– Onu Can Serçe'ye sorun, dedi. Benden bu kadar.

Güneş bulutun arkasına saklandı. Etrafı tatlı bir

serinlik sarmıştı. Güneş'in kaybolmasıyla birlikte herkes Can Serçe'ye dönmüş, merakla onun ağzından çıkacak sözleri bekliyorlardı.

Can Serçe anlatacaklarını plânladıktan sonra devam etti:

– Küçük çam haklı, dedi. Bu düzeni sağlayacak biri olmalı. Bir yol kavşağını düşünün. Işıklar yok, trafik polisi yok. Ne olur?

Soruyu kendisi cevapladı:

– Elbette sürekli kaza olur. Hatta onlar olduğu hâlde bile bazen kaza oluyor. Ama gökyüzünde hiç kaza olmuyor. Ya da ben hiç duymadım. Peki duyan oldu mu?

Çiğdem:

– Sanmıyorum, dedi. Gökyüzünde kaza olur mu hiç?

Can Serçe konuyu istediği yere getirmişti.

– Neden olmaz, diye sordu.

Cevap gelmemişti.

– Ben cevaplayayım, dedi. Göklerin bir hâkimi var. O da yerleri ve gökleri, daha doğrusu kâinatı yaratan Yüce Allah'tır. Dünya'yı, Ay'ı, Güneş'i, bütün yıldızları ve gezegenleri O evirip, çeviriyor. Düzeni O sağlıyor. Her şey O'nun kontrolünde. Bütün evren O'nun emrinde. Yeryüzünde, gökyüzünde, kısaca evrende ne varsa, hepsi O'nun emri ile hareket ediyor.

– Peki zor olmuyor mu bu O'nun için?

Bu soru en uzaktaki fidandan gelmişti.

Can Serçe:

– O'nun için hiçbir zorluk yoktur. Kudreti sonsuzdur. Evrendeki büyük küçük, canlı cansız bütün varlıklar, Allah'ın emirlerini hemen uygulayan birer asker gibidirler. O her şeye **Hâkim**'dir. Evreni çekip çeviren, idare eden O'dur.

Küçük çam:

– Demek ki Yüce Allah'ın sınırsız bir gücü var. Yoksa bunca işi aynı anda bu kadar kolay nasıl yapsın?

– Evet, yeryüzündeki karıncadan gökyüzündeki Güneş'e kadar her şey O'nun hâkimiyetindedir. Böyle sınırsız bir güç sahibi, her şeye hükmeden tek bir Allah olmasaydı, evrende sürekli kargaşa olurdu.

Küçük çam hayretler içindeydi. Herkesin duyabileceği şekilde:

– Ey bu yerlerin **Hâkim**'i, diye seslendi. Seni tanıdıkça daha çok seviyorum. Sen de bizi sev. Bizi koru. Bizi Sensiz bırakma.

Can Serçe ayrılmak için izin istedi.

Yerinden doğruldu. Artık ayağı acımıyordu.

– Yine geleceğim inşallah, dedi ve uçup gitti.

HAYAT

Tontiş Güvercin gezintiye çıkmıştı. Hava çok güzeldi. Bugünü iyi değerlendirmeliydi.

Gökyüzünde nazlı nazlı süzülürken çevresini de doyasıya inceliyordu. Gökyüzü masmaviydi. Yeryüzü, yemyeşil çimenlerle ve rengârenk çiçekler-

le bezenmişti. Derelerden şırıl şırıl sular akıyordu. Desen desen kelebekler, balözü toplayan arılar uçuşuyordu. Nereye baksa büyüleyici bir güzellik vardı.

Tontiş, bir müddet sonra Can Serçe'nin yuvasının bulunduğu ağacı görmüştü. Yine nazlı nazlı uçarak ağacın yanına geldi. Yuvada kimse yoktu. Beklemeye başladı.

Biraz sonra:

– Merhaba, diye bir ses duydu.

Tontiş Güvercin sesin geldiği yöne baktı. Ses, Zıpır Sincap'ındı.

– Merhaba Zıpır Sincap, diye karşılık verdi. Hayrola buralarda ne işin var?

– Ben de sana aynı şeyi soracaktım.

– Can Serçe'yi ziyarete geldim.

– Ben de gezintiye çıkmıştım. Seni görünce bir selâm vereyim, dedim. Herhâlde Can Serçe ile annesini bekliyorsun.

– Evet.

– Onları derede gezerken gördüm. Banyo yapıyorlardı. Neredeyse gelirler. Ceviz ister misin?

– Teşekkür ederim. Karnım tok. Sana afiyet olsun.

Zıpır Sincap cevizleri iştahla yemeye başladı. Tontiş Güvercin onu zevkle seyrediyordu. Zıpır Sincap durumu fark etti. Utanmıştı. Biraz kibar yemeliydi. Ağzını da şapırdatmamalıydı. Annesi bunun için onu hep ikaz ederdi. Ama hâlâ aynı alışkanlığı sürdürüyordu. Bunu mutlaka düzeltmeliydi.

Bu esnada Can Serçe gelmişti. Onları görünce çok sevindi.

– Ooo! Kimleri görüyorum, hoş geldiniz! Beni ne kadar mutlu ettiniz bilemezsiniz.

– Seni gördüğüm için ben de çok mutluyum,

dedi Tontiş Güvercin. Sonra merakla sordu:

– Annen nerede?

– Biraz yiyecek toplayacakmış. Az sonra gelir. Görüşmeyeli nasılsınız?

İkisi de iyi olduklarını belirttiler. Zıpır Sincap:

– Bugün hava çok güzel, dedi.

– Evet biz de onun için yıkanmaya gitmiştik, dedi Can Serçe. Su da çok güzeldi. İsterseniz birazdan yine gideriz.

Tontiş Güvercin de aynı şeyi düşündü:

– Olabilir, dedi. Zıpır Sincap sen de gelir misin?

– Ceviz toplamam lâzım. Ben akşam üzeri gideceğim.

Tontiş Güvercin:

– Sen bilirsin, dedi. Sonra devam etti:

– Çevremiz ne kadar güzel, ne kadar canlı. Rengârenk çiçekler, cıvıldaşan kuşlar, desen desen böcekler... Her şey kıpır kıpır.

– Ben de balıkları seyrettim, dedi Zıpır Sincap. Sürüler hâlinde oyun oynuyorlardı. İrili ufaklı, rengârenk balıklar heyecan vericiydi. Yeryüzünde, gökyüzünde, toprakta, suda milyonlarca canlı var. Bunca canlı nasıl oluyor? Nasıl yapılıyor? Bir türlü anlamıyorum. Dışı taş gibi sert, içi sulu bir yumurtadan yavru çıkıyor. Kışın kupkuru olan ağaçlar, baharla birlikte yeniden diriliyor. Kapkara toprak, renklerle bezeniyor. Otlar, çiçekler, ağaçlar, birden

yeşeriyor. Akıl alacak gibi değil.

Zıpır Sincap bu sefer elindekini göstererek:

– Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?

Tontiş Güvercin cevap verdi:

– Bilmeyecek ne var! Ayçiçeği çekirdeği.

Can Serçe katkıda bulundu:

– Bazıları günebakan çekirdeği de derler.

Zıpır Sincap:

– Sizce bu canlı mı?

Tontiş Güvercin:

– Ne biçim soru bu, dedi. Cansız olduğunu herkes bilir.

Zıpır Sincap, Can Serçe'ye döndü:

– Sence?

– Bence de cansız.

Zıpır Sincap gülümsedi ve:

– Ben de öyle sanıyordum, dedi. O gördüğünüz ayçiçeğini ben diktim. Bir kaç ay önce oradaki küçük bir taşın altına bir çekirdek gömmüştüm. Bir de baktım canlanmış. Kısa sürede büyüdü, bu hâle geldi.

Bu sırada bir ayçiçeği ise konuşulanlara kulak misafiri oluyordu. Ay çiçeği bütün güzelliği ile tebessüm ederek:

– Zıpır Sincap doğru söylüyor, dedi. Buraya nasıl geldiğime ben de şaşırdım. Normalde tarlada olmam lâzımdı. Başta çok sıkıldım. Zamanla yerime alıştım.

Ayçiçeği bir müddet Güneş'e baktı. Sonra devam etti:

– Kusura bakmayın, dedi. Güneş'e bakmadan

duramam. Onun için "günebakan" derler bana. Sincap'ın dediği gibi başlangıçta kuru bir çekirdektim. Sanki uykudaydım. Yüce Yaratıcı'mızın emriyle uyandım ve sonra bu hâle geldim. Tabiattaki bir çok şey böyle meydana gelir. Tohumlar, çekirdekler başlangıçta cansız gibidir. Bir çeşit uyku hâlindedirler. Etrafınızda gördüğünüz çiçekler, ağaçlar hep böyle çekirdeklerden, tohumlardan meydana gelir.

Can Serçe merakını gizleyememişti:

– Odun gibi kaskatı bir çekirdek nasıl bir canlı olur, diye şaşkınlığını belirtti. O zaman bu cansız varlıklara kim hayat veriyor?

– Sizce kim olabilir? Kendileri olamaz mı?

Tontiş Güvercin:

– Hiçbir şey kendi kendine olamaz, dedi.

– O hâlde?

– …

– Ben anlatayım. Bana da annem anlatmıştı. Yüce Allah'ın bir adı da **Muhyi**'dir. Yani "hayat veren"dir. Bütün canlılar, hayat kaynağını her zaman diri ve uyanık olan Yüce Allah'tan alır. Toprağa atılan kuru çekirdekler ve tohumlar, Allah'ın emri ile canlanır. İçinde bulanık su gibi bir

madde bulunan yumurtaya hayat veren de **Muhyi** olan Allah'tır. Yavrular, O'nun emriyle canlanıp kabuğu kırarak dışarı çıkarlar.

Tontiş Güvercin:

– Düşünmeliydim, dedi. Hayat veren olmadan hayat olur mu? Evrende milyarlarca canlı var. Sonsuz hayat sahibi biri olmalı ki herkese hayat verebilsin. Bu da ancak cansızlara can veren Allah olabilir. O "Ol der." ve dilediği her şey oluverir.

Zıpır Sincap:

– Haklısın, dedi. Kupkuru bir çekirdeğin dirilmesi aynı zamanda öldükten sonra dirilmeye de işarettir.

Tontiş Güvercin her şeyi anlamıştı:

– Yoktan var etmek, Allah'a çok kolaydır. Allah'a hiçbir şey zor gelmez. O'nun için zor - kolay yoktur. Yoktan var edebilen Allah, istediği her varlığa yeniden hayat verebilir.

Zıpır Sincap:

– Hay isminle bin yaşa, diye espri yaptı. Tontiş Güvercin'in sırtını sıvazladı.

Can Serçe, yine güzel şeyler öğrenmişti.

Zıpır Sincap, ceviz toplamak için onlardan ayrıldı.

Can serçe ile Tontiş Güvercin, anne serçenin gelmesini beklediler. İzin alıp küçük çamı ziyarete gideceklerdi.

Anne serçe bir süre sonra gelmişti. Ağzında bir sürü yiyecek vardı. Bunu gören Tontiş Güvercin, Can Serçe'ye takıldı:

– Annenin getirdiği cansız gıdaları yiyip, diri diri gezeceksin, dedi.

Can Serçe, bu sözü çok anlamlı bulmuştu. Cansız gıdalar yiyerek yaşamıyor muydu pek çok canlı. Demek ki **Muhyi** olan Yüce Allah, isterse her şeye hayat verebilir, diye düşündü.

KÂİNATIN SULTANI

Akşam yağan yağmur toprağa can katmıştı. Küçük çamın etrafı yemyeşil olmuştu. Rengârenk çiçekler, güzellikte yarış ediyorlardı birbirleriyle. Çiğdemin yanında birkaç çiğdem daha büyümüştü. Gelincikler, lâleler, menekşeler, papatyalar... Her

şey, ama her şey vardı Çoban Tepesi'nde.

Küçük çam, fide olmaktan kurtulmuştu ve diğer arkadaşları gibi her geçen gün boy atıyordu. Onlar büyüyüp geliştikçe, gölgesinden istifade eden çiçekler de büyüyüp gelişiyordu. Büyük bir aile olmuşlardı. Her şey çok güzeldi.

Küçük çam, helikopter böceği ile sohbet ediyordu. Bu isim çok hoşuna gitmişti. Hiç helikopter görmemişti, ama nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu.

Akşam üzeri Can Serçe ile Tontiş Güvercin geldiler. Onlar gelince helikopter böceği ayrıldı.

Küçük çam çok sevinmişti:

– Hoş geldiniz, dedi. Artık dallarıma konabilirsiniz. Sizi taşıyabilecek kadar büyüdüm.

Özenle küçük çamın dallarına kondular. Çevredeki değişikliği onlar da fark etmişti.

Tontiş Güvercin :

– Çevren çok güzel olmuş, dedi. Dalların da olmasa konacak yer bulamazdık.

Küçük çam:

– Evet. Çevrem çok güzel oldu. Sağ olsun, bulut kardeş bizi susuz bırakmıyor. Bu işi bir emirle yapıyormuş.

– Kimden emir alıyormuş, diye sordu papatya.

Hepsi o tarafa baktılar.

– Elbette Allah'tan, dedi küçük çam.

Bu tür soruları çok cevaplamışlardı. Ama papatya henüz küçüktü. Bilmemesi de gayet normaldi.

– Evet, diye cevap verdi Tontiş Güvercin.

Bu sefer papatya:

– Etrafımız varlıklarla dolu. Dünya çok büyükmüş. Allah bu kadar varlığı nasıl idare ediyor? Öyleyse bir çok yaratıcı olmalı değil mi, diye sordu.

Bu son cümleyle âdeta şok olmuşlardı. Hep bir ağızdan:

– Haşa!.. diye söylendiler.

Küçük papatya irkildi. Yüzünün rengi birden solmuştu:

– Yanlış bir şey mi söyledim, dedi titreyerek.

Tontiş Güvercin, papatyanın korktuğunu anlamıştı. Sesini olabildiğince tatlılaştırdı:

– Evet, dedi. Söylediğin çok yanlış, ama sen bunu bilerek yapmadın.

– Yani bütün dünyayı, gökyüzünü idare eden tek bir yaratıcı mı?

Tontiş Güvercin, papatyanın anlayacağı şekilde anlatmalıydı. Ama nasıl başlayacağına bir türlü karar veremiyordu. Papatya çok küçüktü. Onun seviyesine göre anlatmalıydı. Can Serçe'ye, "Sen anlatabilir misin?" diye sordu.

– Sanmıyorum. Az ileride Bilge Tavşan'ı gör-

müştük. Annemden duyduğuma göre o çok bilgili, kültürlü bir tavşanmış. Zamanının çoğunu kitap okuyarak değerlendirirmiş. Onun için orman halkı ona bu adı vermiş. Papatyanın sorusuna en iyi o cevap verebilir. Ben gidip Bilge Tavşan'ı çağırayım.

Can Serçe az sonra Bilge Tavşan'la birlikte geldi. Tontiş Güvercin:

– Tavşan kardeş, dedi. Yerlere dikkatli bas. Çiçeklere zarar vermeyelim.

Bilge Tavşan, kendisine uygun bir yer buldu ve oturdu.

Konuyu Bilge Tavşan'a açtılar. Küçük papatyanın da durumunu anlattılar. Bilge Tavşan:

– Merak etmeyin, Allah'ın izniyle ben ona anlatırım, dedi.

Sonra bir soru sordu:

– Bir otomobili kaç şoför kullanır?

Can Serçe:

– Bir şoför, diye cevap verdi.

– Aynı anda iki şoför kullansa ne olurdu?

– O zaman iki direksiyon gerekirdi.

– Diyelim ki her şeyden iki tane var.

Tontiş Güvercin, meseleyi anlamıştı:

– Kargaşa olurdu, herhâlde, dedi. Daha doğrusu bir otomobil, iki şoför ile kullanılmaz.

Bilge Tavşan, başka bir soru sordu:

– Peki bir köyde kaç muhtar olur?

– Elbette bir muhtar, diye cevap verdi Tontiş Güvercin.

– İki muhtar olsa ne olurdu?

– Yönetim kargaşası olurdu. Halk ne yapacağını şaşırırdı.

– Güzel, dedi Bilge Tavşan. Papatyaya döndü:

– Bir soru daha soracağım. Bir ülkeyi kaç padişah yönetir?

Papatya:

– Bir padişah, diye cevap verdi.

– Yine sana soruyorum papatya kardeş. Birden fazla olsa ne olurdu?

– Kargaşa olurdu herhâlde. Halk kime uyacağını şaşırırdı. Huzur kalmazdı. Kavga olurdu. O ülke parçalanır, yönetim alt üst olurdu.

Bilge Tavşan, konuyu istediği noktaya getirmişti. Biraz bekledikten sonra:

– Sana bir soru daha soracağım papatya kardeş, dedi. Allah'tan başka ilâhlar, yaratıcılar olsaydı ne olurdu? Yeryüzünü düşün. Gökyüzündeki binlerce gök cismini düşün.

Herkesin gözü papatyanın üzerindeydi. Papatya, birden fazla yaratıcı ve ilâh olmasının mümkün olmadığını anlamıştı. Utanarak, ezik bir ses tonuyla:

– Anladım, dedi. Saçma bir soru sormuşum.

– Üzülme, diye teselli etti Bilge Tavşan. Yüce Rabbimizin bir adı **Ehad**'dir. Yani bir ve tek olan. Eşi benzeri olmayan.

Tontiş Güvercin rahatlamıştı.

– Teşekkür ederim tavşan kardeş, dedi. Çok güzel anlattın. Bir ilde iki vali, bir köyde iki muhtar olmaz. Evreni de tek bir sultan idare ediyor. O da ancak Yüce Allah olabilir. O'nun gücü sonsuzdur. Ortağa ve yardımcıya da ihtiyacı yoktur. Eşi ve benzeri olamaz.

Can Serçe etrafa baktı. Hava kararmaya başlamıştı. Tontiş Güvercin'e "Haydi gidelim, annem merak eder." dedi.

Sonra da Bilge Tavşan'a döndü:

– Sohbetinizi çok sevdim. Boşuna "Bilge Tavşan" dememişler size. Bilginizden yararlanmak isteriz. Biz karşı korulukta oturuyoruz. Bize de bekleriz.

Güzel bir gün daha geride kalmıştı. Ay, güzel yüzünü gösterirken, dostların da ayrılma vakti gelmişti.

Tontiş Güvercin ve Can Serçe arkadaşlarıyla

vedalaştılar ve uçup gittiler. Küçük çam arkalarından el salladı. Bilge Tavşan'a:

– İsterseniz burada kalabilirsiniz, dedi.

Bilge Tavşan:

– Teşekkür ederim, diye cevap verdi. Beni de yavrularım merak eder.

O da küçük çama veda edip yuvasına doğru yöneldi.

SEVEN VE SEVİLEN

Günler su gibi akıp gidiyordu. Can Serçe serpilmiş, genç bir kuş olmuştu. Küçük çam ve etrafındakilerle dostlukları artarak devam ediyordu. Bu arada dostlarının sayısı bir hayli artmıştı. Aralarında yaptıkları sohbetler de sürüyordu. Yüce Rabbimizin güzel isimlerini her yönüyle öğrenmeye

çalışıyorlardı. Can Serçe parmakları ile hesap yapıyordu:

– Kaç tane isim öğrenmişiz. Yüce Allah'ın daha pek çok güzel isim vardır herhâlde, diyerek kendi kendine konuşuyordu. İsimlerin hepsi de birbirinden güzeldi. Bilge Tavşan, bu isimlerin tamamına "**Esmâül Hüsna**" dendiğini söylemişti. "Güzel İsimler" demekmiş. Allah'ın bu güzel isimlerini öğrendikçe, O'na olan sevgisi daha da artıyordu.

– Ey Rabbim seni öyle seviyorum ki anlatamam, dedi içli bir sesle. "Sen de beni sev ne olur!

Beni sevmeni o kadar çok istiyorum ki..."

Can Serçe, derin düşüncelere dalmıştı. Tatlı duygularla dolup taşıyordu. Bu esnada bir vızıltı duydu. Bu bir arı sesiydi. Etrafına bakındı. Vızvız Arı çiçek özü topluyordu.

– Arı kardeş, diye seslendi. Yorgun görünüyorsun. İstersen burada dinlenebilirsin.

Vızvız Arı çekinerek:

– Kusura bakma serçe kardeş, dedi. Annem, kuşlara fazla yaklaşma, diye tembihledi.

– Korkma korkma, dedi Can Serçe. Sana zarar vermem.

Vızvız Arı çok yorulmuştu. Yukarıya baktı. Can Serçe'nin yuvası, dinlenmek için oldukça güzel bir

yerdi. Can Serçe de kötü birine benzemiyordu.

– Tamam geliyorum, dedi.

Vızvız Arı, Can Serçe'nin yanına geldi.

– Hoş geldin, dedi Can Serçe. Çok yorgun görünüyorsun. Çok çalışmışsın herhâlde.

Vızvız Arı bir "oh" çekti ve:

– Evet, çok çalıştım, dedi. Ama daha çok çalışmak zorundayım, daha çok!

– Niçin çok çalışmak zorundasın?

– Bizim ömrümüz çok kısadır. Yapmamız gereken işler pek çoktur. Kovan kovan balı nasıl yaptığımızı zannediyorsun?

Can Serçe:

– Sahi nasıl yapıyorsunuz? Hem o kadar balı nasıl yiyeceksiniz?

– Hepsini biz yemiyoruz ki. Biz balı daha çok insanlar için yapıyoruz. İnsanlar balı çok sever.

Can Serçe şaşırmıştı. "Size ne insanlardan?" diyecekti. Ayıp olur, diye vazgeçti. En iyisi balı nasıl yaptıklarını sorayım, dedi.

– Bal yapmayı nasıl öğrendiniz? Bal yapmak çok zor olmalı.

– Evet, dedi Vızvız Arı. Çok zor. Ama bu işi bize öğreten için, zor diye bir şey yoktur. Rabbimiz bize ilham verdi. Biz de O'nun verdiği ilhamla yapıyoruz.

– Bu ilhamı nasıl öğrendiniz?

– Yüce Allah, "Dağlarda, ağaçlarda ve hazırlan-

mış kovanlarda yuva edinin. Her çeşit üründen yiyin. Sonra Rabbinizin gösterdiği yollara koyulun." diye bize ilham etti. Biz de Rabbimizin bu emriyle petek ve bal yapıyoruz.

– Petek ve bal yapmada bir ölçü var mı?

– Olmaz olur mu? Meselâ peteklerin gözleri altıgen şeklindedir ve kenar uzunlukları birbirine eşittir. Üstelik bal yapmak için binlerce çiçeğe konarız.

– Bu çiçekler hep yakınınızda mı olur?

– Kimisi yakınımızda, kimisi de onlarca kilometre uzakta olur.

– Uzaklara da gidiyorsunuz öyle mi?

– Evet. Hem de çok uzaklara gidiyoruz.

– Yolunuzu kaybetmiyor musunuz?

– Geçtiğimiz yerlere kendimize has izler bırakırız. Dönerken o izlerden faydalanırız. Böylece yolumuzu hiç kaybetmeyiz.

– Yorulmuyor musunuz?

– Yorulmaz olur muyuz? Ama biz işimizi severek yaparız. İnsanlara faydalı olmak kadar güzel bir şey var mı dünyada?

Can Serçe'nin kafasına yine aynı soru

takılmıştı. Zihninden "İnsanlardan size ne?" diye kendini zorladı. Bir türlü soramıyordu. "En iyisi soruyu değiştirip sorayım." dedi kendi kendine.

Sonra şu soruyu sordu:

– Siz balı insanlar için mi yaparsınız?

– Kendimiz de yeriz ama çok azını. Gerisini insanlara ikram ederiz.

– Niçin?

– Allah'ın "**Vedûd**" ismi vardır... **Vedûd,** "İnsanları seven, onları rahmet ve rızasına erdiren, Kendisine çok sevgi beslenen." demektir. Allah kullarını çok sever. Onlara bol bol ikramlarda bulunur. Bu ikramlardan bir tanesi de bizim yaptığımız baldır. **Vedûd** isminin hem "seven" hem de "sevilen" olmak üzere iki anlamı vardır. Yüce Allah, bu ismi ile hem kullarını sever hem de onlara kendini sevdirir. Aynı zamanda sevdiklerini de sevdirir.

– Bunca zahmet demek bunun için.

– Değmez mi?

– Değmez olur mu? Yüce Allah'ın sevdiğini kim sevmez. Belli ki Allah insanlara çok değer veriyor.

Vızvız Arı:

– İstersen biz arılardan bahsedeyim, dedi. Herkes merak eder de...

– Doğrusu ben de merak ediyorum. Minnacık bir kafayla bunca karışık işi nasıl yapıyorsunuz?

– Bizim yaptığımızı değil, bize yaptıranı düşünmek lâzım. Çiçekleri dolaşıp yediğimiz bal özünü,

vücudumuzda bal hâline getiren Allah'tır. Elli milyon sene önce yaşamış arıların yaptığı balla, bizim yaptığımız bal aynı. Yaratıldığımız andan beri yaptığımız işin uzmanıyız.

– Bal aynı zamanda şifa kaynağı imiş öyle mi?

– Evet. Birçok derde şifa olur.

Can Serçe, Yüce Allah'ın **Şâfi** (hastalara şifa veren, onları iyileştiren) ismini hatırladı. **Vedûd** ismi de çok güzeldi.

Yine duaya başladı:

– Sevdiklerin için neler neler yapıyorsun Ey Güzeller Güzeli Rabbim! Güneşe emir veriyorsun, onunla yeryüzüne ısı ve ışık sağlıyorsun. Buluta emir veriyorsun yağmur yağdırıyorsun. Varlıkları birbirine sevdiriyorsun. Şuursuz bir çok varlığa şuurlu işler yaptırıyorsun. Hep biz kulların için. Sana şükürler olsun. Çünkü sen **Vedûd**'sun. Hem sevensin, hem de sevilensin. Seni çok ama çok seviyorum.

Vızvız Arı, hayran hayran Can Serçe'yi dinliyor ve seyrediyordu. Bugün güzel bir arkadaş edinmişti. Bundan sonra sık sık onun ziyaretine gelecekti. Saatine baktı. Vakit hayli geç olmuştu.

– Seni çok sevdim, dedi Can Serçe'ye. Mutlaka ziyaretine geleceğim.

– Sevinirim, dedi Can Serçe. Kovandaki çalışma sisteminizi de çok merak ediyorum. Anlatırsın değil mi?

– Zevkle anlatırım... Böylece "seven ve sevilen" Rabbimizi de anlatmış, "Vedûd" olan Allah'ın sevgisini kazanmış oluruz.

Can Serçe, Vızvız Arı'ya el sallarken:

– Rabbim sen ne iyisin, "sevmek" ve "sevilmek" ne güzel, diye haykırdı.